

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: Nejvyšší státní zástupce, se sídlem Jezuitská 4, 660 55 Brno, proti žalovanému Ministerstvu dopravy, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, P. O. Box 9, 110 15 Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Zemědělské družstvo Sněžné, se sídlem Sněžné 205, PSČ 592 03, zastoupené JUDr. Jaroslavou Brabcovou, advokátkou se sídlem Sadová 2237, 591 01 Žďár nad Sázavou, 2) V. K., 3) Mgr. L. K., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2009, č. j. 735/2009-120-STSP/4,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodl dne 21. 8. 2009, že na pozemcích p. č. 409, 404/8, 404/1 (PK), 418/1 (PK), 65 (PK), 419/1 (PK) a 493 v k. ú. Daňkovice existují ke dni vydání rozhodnutí účelové komunikace podle § 7 odst. 1 a 2 v návaznosti na § 2 odst. 2 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, které spojují jednotlivé objekty v areálu Zemědělského družstva Sněžné.

Žalovaný dne 10. 11. 2009 zamítl odvolání Mgr. L. a V. K. a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě nejprve rekapituloval průběh správního řízení; z něj je podle něj zřejmé, že v řízení byl porušen § 131 odst. 1 písm. a) a odst. 7 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Obecní úřad Daňkovice požádal dne 4. 5. 2009 odbor dopravy Krajského úřadu kraje Vysočina, aby převzal správní řízení ve věci žádosti Zemědělského družstva Sněžné o vydání

deklaratorního rozhodnutí na plochy, které družstvo dlouhodobě využívá jako účelové komunikace. Krajský úřad tak fakticky učinil, ovšem v rozporu s citovaným ustanovením správního řádu tak neučinil usnesením (resp. vůbec tak neučinil písemnou formou); pochopitelně pak nemohl být splněn ani další zákonný požadavek atrakce, totiž doručení usnesení formou veřejné vyhlášky. Protože správní orgán nedodržel zákonem stanovený postup pro atrakci věci, navrhl žalobce, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že krajský úřad nepostupoval podle § 131 odst. 7 správního řádu, nicméně všichni účastníci věděli o změně příslušnosti z oznámení krajského úřadu ze dne 11. 5. 2009, a žádnou námitku proti tomu nevznikli. Pokud bude soud akceptovat argumenty žaloby, musí dospět k závěru, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno věcně nepřislušným správním orgánem, a bylo by tedy nicotné – což ale neplatí v případě, pokud je vydá správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu, jak tomu bylo v této věci. Vydá-li tedy krajský úřad – jako nadřízený správní orgán obecního úřadu – rozhodnutí v I. stupni, nemůže to mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Zemědělské družstvo Sněžné (osoba zúčastněná na řízení) shodně se žalovaným vyjádřilo názor, že popsané procesní pochybení nezpůsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí; není tu podle něj ani závažný veřejný zájem na podání žaloby. Pokud měli manželé K. za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, mohli je sami napadnout žalobu podle § 65 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“).

Mgr. L. a V. K. (osoby zúčastněné na řízení) zdůraznili, že žalobu nepodali s ohledem na ujištění od žalovaného, podle nějž budou nezákonnosti napraveny v rámci řízení o mimořádném opravném prostředku, přičemž podaná žaloba by toto přezkumné řízení pouze oddálila.

Ze správního spisu soud zjistil, že podáním ze dne 4. 5. 2009 požádal Obecní úřad Daňkovice Krajský úřad kraje Vysočina, odbor dopravy, ve smyslu § 131 odst. 1 správního řádu o převzetí řízení ve věci žádosti Zemědělského družstva Sněžné o vydání deklaratorního rozhodnutí na plochy dlouhodobě využívané družstvem jako účelové komunikace, které se nacházejí v bezprostředním okolí zemědělských budov v k. ú. Daňkovice; řízení se totiž podle názoru obecního úřadu týká otázek výjimečně právně obtížných. Žádost byla krajskému úřadu doručena dne 5. 5. 2009. Jako další listina je ve spisu založeno oznámení krajského úřadu o zahájení řízení ve věci zmíněné žádosti, datované dnem 11. 5. 2009. Krajský úřad toto oznámení adresoval a doručil všem známým účastníkům řízení (ZD Sněžné, E. a L. Z., Mgr. L. a V. K., J. K.). Usnesením ze dne 13. 5. 2009 pak krajský úřad vyslovil, že J. K. není účastníkem řízení. Mgr. L. a V. K. se vyjádřili podáním doručeným krajskému úřadu dne 21. 5. 2009 tak, že nesouhlasí s prohlášením účelových komunikací na svých pozemcích, a uvedli své argumenty. V průběhu řízení krajský úřad informoval účastníky o tom, jak je průběžně doplňován správní spis, a o možnosti do spisu nahlédnout (taková informace byla manželům K. doručena dne 28. 5. 2009, 26. 6. 2009 a 13. 8. 2009; možnosti nahlédnout do spisu nevyužili). Dne 21. 8. 2009 vydal krajský úřad rozhodnutí ve věci; odvolání manželů K. pak bylo zamítnuto dne 10. 11. 2009. Manželé K. následně učinili podnět k zahájení přezkumného řízení; ministr dopravy jim však dne 10. 5. 2010 sdělil, že ve smyslu § 94 odst. 1 správního řádu neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení.

Žaloba není důvodná.

Podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu může nadřízený správní orgán na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně, týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s

použitím mimořádných odborných znalostí. Podle § 131 odst. 7 se změny příslušnosti podle odstavce 1 a odstavce 2 písm. a) oznamují veřejnou vyhláškou a účastníci se o nich vhodným způsobem vyrozumí.

Z obsahu správního spisu má soud za nepochybné, že tento zákonem předepsaný postup nebyl dodržen, a že řízení je tedy stíženo vadou; tato vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a nemůže být proto důvodem pro jeho zrušení.

Již v záhlaví oznámení o zahájení řízení ze dne 11. 5. 2009, které bylo všem účastníkům doručeno do vlastních rukou, krajský úřad uvedl, že je ve věci příslušný „podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu na základě postoupení Obecního úřadu Daňkovic“; současně účastníkům sdělil, že se k věci mohou vyjádřit; tohoto práva využili manželé K. Všichni účastníci byli v průběhu řízení důsledně informováni o tom, jak je průběžně doplňován správní spis a že do něj mohou nahlédnout; bylo jim také řádně doručeno rozhodnutí vydané v I. stupni, manželé K. pak proti němu podali odvolání. Odhlédne-li soud od onoho počátečního pochybení (spočívajícího v tom, že krajský úřad nevydal usnesení o převzetí věci a toto usnesení neoznámil veřejnou vyhláškou), proběhlo řízení bezvadně, účastníci byli řádně informováni o jeho průběhu, bylo jim doručováno v souladu se zákonem a mohli uplatnit řádné opravné prostředky i dát podnět k přezkumnému řízení.

Žalobce v žalobě tvrdil, že v řízení došlo k hrubému porušení zákona a nebyly důsledně dodrženy právní předpisy, které brání svévolnému využívání institutu atrakce (tj. převzetí věci nadřízeným orgánem). Soud se však se žalobcem neztotožňuje; nespátřuje tu hrubé porušení a svévolný postup – nanejvýš administrativní pochybení, které však nemělo sebemenší dopad na účastníky (ti se v řízení vyjadřovali k věci samé a nijak nezpochybnili skutečnost, že s nimi ve věci jedná krajský úřad, nikoli Obecní úřad Daňkovic) a na způsob, jakým se správní orgán vypořádal s věcí samou (ostatně závěry, které správní orgány přijaly, žalobce po hmotněprávní stránce nijak nezpochybnil). Žalobce má pravdu v tom, že převzetí věci nebylo řádně oznámeno, a že tu tedy chybí formální znak právní moci – tj. není dán přesný okamžik, od kterého byl krajský úřad oprávněn konat jako věcně příslušný správní orgán; tato vada však podle soudu nemohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

I v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem z důvodu závažného veřejného zájmu je soud omezen – stejně jako v řízení o „klasické“ žalobě podle § 65 odst. 1 s. ř. s. – žalobními body, které žalobce v žalobě vznesl; a i zde může zrušit napadené rozhodnutí jen proto, trpí-li hmotněprávní nezákonností, nebo dopustil-li se správní orgán v řízení vedoucím k jeho vydání procesních pochybení – ne však jakýchkoli, ale jen takových, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Smyslem řízení před správním soudem totiž není rušit rozhodnutí a vracet věci k dalšímu řízení správnímu orgánu z ryze „výchovných“ důvodů – tedy v případech, kde náprava procesního pochybení zjevně nemůže mít žádný vliv na další průběh řízení a na výrok a podobu nového rozhodnutí.

Právě o takový případ jde v této věci. O tom, že probíhá řízení o otázce, která je mezi stranami sporná, byli řádně informováni všichni, jichž se věc týkala (žalobce netvrdí, že byl v řízení někdo opomenut a že okruh účastníků měl být širší), a těm, kteří se k věci chtěli vyjádřit a využívat svých procesních práv, nevytvořilo pochybení krajského úřadu žádnou překážku. Nebylo tu sice vydáno potřebné usnesení o převzetí věci, takže převzetí formálně nenabývalo právní moci; jde však o stejnou situaci, jako by o věci v I. stupni pouze omylem rozhodl správní orgán nadřízený orgánu, který by jinak byl věcně příslušný. Žalovaný poukázal na § 77 odst. 1 správního řádu, který výslovně vyjímá z okruhu nicotných rozhodnutí vydaných věcně nepříslušným orgánem ta rozhodnutí, která vydal orgán nadřízený věcně příslušnému orgánu. Rozhodnutí vydaná věcně nepříslušným nadřízeným správním orgánem tedy nikdy nejsou jen z tohoto důvodu nicotná, ale podle názoru soudu nejsou ani

jen z tohoto důvodu automaticky nezákonná. Vždy je třeba posoudit, jestli vada spočívající v tom, že rozhodoval nepřislušný orgán, mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V této věci tomu ale tak nebylo, jak soud výše vysvětlil.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem; taková situace v této věci nenastala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s. ř. s. u Nejvyššího správního soudu, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. prosince 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková